

Պարույր Սևակ

Ցտեսություն

Հանդիպումը բաժանումի սկիզբն է հենց...

Հանդիպեցինք այդ ե՞րբ արդյոք,

Որ գնում ես, գնում արդեն:

Իմ գտնվա՛ծ - միա՛կ մակդիր,

Ամենաճի՛շտ բաղդատություն.

Դեռ նո՛ր գտած՝ թռչո՞ւմ ես դու մտքիցս արդեն:

Համ չեն գգում միայն բերնով:

Համ գգում են հոգո՛վ նաև:

Եվ գնո՞ւմ ես, գնո՞ւմ արդեն,

Որ հոշակի անհամությունն իրեն արքա

Ու դարձնելով հոգիս ոստան ու տնքացո՞ղ աթոռանիստ,

Իշխի նաև իմ կեղեքվող ծայրամասո՞ւմ...

Եվ համբուրված իմ շուրթերին դողդողում են սիրո խոսքեր,

Ինչպես ցողի կաթիլները ա՛յն թփերին,

Որոնց վրա անհոգ քամին դասն է սերտում իր գժտության:

Ու ես անվերջ փորձ եմ անում

Իմ թափանցիկ լռության տակ պահվել մի կերպ:

Քո փեշերը փաթաթվում են գիրգ ծնկներիդ.

Խանգարել են ուզում կարծես, որ չգնաս:

Ծխախոտն է մեջքս հագում:

Ստվերները հոտոտում են հողը կրկին.

Կամենում են կարծես զգալ
Անցած տեղիդ բուրմունքն անանց:
Քաղաքային փողոցների լույսերն աղոտ
Փոշոտ քամուց իրենց աչքերն են շուտ թարթում,
Ինչպես մարդը, երբ ուզում է լաց չլինել...
Պիտի գնա՛ս...
Պիտի գնա՛ս,
Որ քանի դեռ չենք հանդիպել՝
Փողոցն այնպե՛ս ինձ կարոտի,
Ինչպես ես քե՛զ:
Պիտի գնա՛ս,
Որ ածխացած սպասումը
Բոլորագիծ քաշի իմ շուրջ՝
Ինձ դարձնելով սուր շառավիղ,
Սիրտըս՝ կենտրոն,
Որ ամեն ոստ իր ստվերով
Ցույց տա ժամը՝ սլաքի պես,
Ու շրշյունով գրընգացնի նույն ժամն էլի.
Որ ես զգամ, ուշացումով,
Թե ինչպես է սահում-անցնում
Կյանքն իմ կողքով,
Ես էլ՝ կյանքի,
Չդիպչելով երբեք իրար:
Պիտի գնա՛ս,
Որ ես անվերջ իմ մտքի մեջ,
(Թուփակի պես կամ անվտանգ խելագարի)
Նո՛ւյնը կրկնեմ.
«Շատը... գը-նաց, քի-չը մը-նաց»...
Եվ քանի որ պիտի՛ գնաս՝
Դե, շո՛ւտ գնա, որ շուտ էլ գա՛ս, շատ չմնա՛ս:

Տե՛ս,

Օրորվող այս լապտերից

Ես մի շող եմ քաշում-պոկում.

Ա՛ն,

Փաթաթիր ցուցամատիդ՝

Իբրև գունեղ մի հուշաթել,

Որ... վայրկյա՛ն իսկ չմոռանաս

Ու... շո՛ւտ դառնաս:

Իսկ քո երգուն քայլքի թելն էլ թող փաթաթվի

Մայթի՛ն այս գորշ, այս տա՛նը գորշ և իմ հոգո՛ւն,

Որ... բոլորս էլ (մա՛յթ, տո՛ւն, հոգի՛)

Մեկ վայրկյան իսկ չմոռանանք

Եվ սպասենք քեզ անհամբեր.

Իսկ ոլորուն-կաշուն ձայնը մեր համբույրի

Թող համերգվի այս վիրավոր լռության մեջ

Ու որբացած մեր սեփական ականջներում,

Իսկ հեռվահաս ժպիտները մեր փոխանցիկ

Թող դրոշմեն իրենց վրա ապակիներն այս լուսադող՝

Սպասումի կնիքի պես...

-Ցտեսությո՛ւն:

Ի տեսությո՛ւն...

20.II.1964թ.

Երևան